Ikke åndemusik alt sammen

Jyp-21.11.9

Lyrikantologi

Af PER HØJHOLT

SVINGFIGUR. Kvindelige digtere 1980-90. Red. af Camilla Christensen og Maj-Britt Willumsen. 182 sider. Pris: 178 kr. Forlag: Rosinante.

■ Da Ingeborg Stuckenberg for snart mange år siden tog sit liv, fordi hendes kæreste, gartner Hans Madsen, kun havde købt én returbillet hjem fra New Zealand, skrev Sophus Claussen et mesterligt digt om hende, sluttende med følgende karakteristik af hendes væsen: "Kun Aandemusik".

Havde samme Ingeborg levet i dag og været den digter, de fleste anså hende for at være den gang, så havde den karakteristik næppe passet.

Under alle omstændigheder er det ikke lutter åndemusik, nærværende antologi med kvindelyrik fra firserne byder på. Jo, også det, naturligvis, men spektret er langt, langt videre. 23 digtere, det ligner en hel hær, hvis man kan tillade sig en så maskulin betegnelse i denne sammenhæng. Nå ikke! En sammensværgelse da?

Høj kvalitet

I hvert fald imponeres man af den kvalitet og høje bevidsthed, de fleste af digterne fremtræder med. Ikke at de satser på det specifikt feminine, slet ikke, de omgås det snarere med en skræmmende selvfølge og dominerer det ikke med holdninger, men med kvalitet, som sagt.

Selv om man bilder sig ind at have fulgt nogenlunde med, ikke mindst i embeds medfør, er det ikke gået op for en arm anmelder, hvor mange gode kvindelige lyrikere, vi egentlig har i det nys overstandne tiår. I en fortale til bogen, hvor der gøres rede for udvalgsprincipperne, påstår redaktørerne, at firserne om noget har været lyrikkens tiår. Ja, det hævder lyrikere, men Gud ved om ikke prosaen kan hævde en mindst tilsvarende dominans? Jeg tror det.

En flot bog

Men *en fin*, som Hans Hedtoft sagde på dansk, en flot bog er der under alle omstændigheder kommet ud af det, og roder man i sin hukommelses slamkiste, kan man ikke se, at nogen er forbigået. Naturligvis er det en skam, at to så fremragende navne som Inger Christensen og Marianne Larsen er faldet udenfor, fordi de debuterede før 1980, men de krediteres smukt for deres betydning i forordet.

Udvalget af hver enkelt digter kunne ifølge sagens natur ikke blive omfattende, og man har valgt at tage mange med, nu man var ude med riven, men læsning godtgør, at selv med en beskeden repræsentation har ingen grund til at føle sig dårligt behandlet. Man har endda taget digte med, som ikke endnu har fundet vej i samlinger, og det vidner om omhyggeligt arbejde fra redaktørernes side.

Lidt problematisk, i hvert fald diskutabelt, kan efterordet siges at være. Her prøver redaktørerne at skitsere en særlig kvindelig æstetik. Denne diskussion er ikke færdig endnu, og bliver det næppe heller de nærmeste tiår.